

יציאת שבת

6.01

בגיט שבת

5.00

מיכאל יצחק מלך ואברהם פלדמן הי"ד

פרשת יתרו, שבת תשע"ב

שנה שלושים ושלש, גליון מס' 17

גליון זה יוצא לאור בחסות עיריית רחובות, האגף למוסדות העירייה, המחלקה לתרבות תורנית

מעמד הר סיני

"ועיה ביום השישי בהג'ה הבקיר, נוהי קלט וברקים ען כבד על ההר וכל שער חוך מאד, ויתרעד כל העם אשר במחנה. יוציא משה את העם לארקאות האלקיים מן המhana ויתעצב בתחתית ההר" (ויט, טז-ז)."

בעת קראית הגדה של פטח, אנו אומרים: "יאלו קרבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התורה, פנינו".

עוצם הייתנו עדים למעמד הר סיני, יש בו מושם מתנה נפלאה, שעם ישראל לדוריთ היה מפק ממוחה תועלת רוחנית עצמה, גם לא קיבל תורה מסיני. כבר שאלו: לא היה מקבלים את התורה באותו מעמד, אויו משמעות היהת לעמידתו אל מול ההר? אלא, רואים את דברי חז"ל, שכן היהת מושמעות לעצם העמידה בתקופת ההר. עם ישראל זכה במדרגה רוחנית עצמה, שכן: "ישראל, שעמדו על הר סיני - פסקה זהמתן. עובדי וכוכבים, שלא עמדו על הר סיני - לא פסקה זהמתן" (שבת קמו, א). זאת אומנות, זהמת הנחש שהטיל בቃחנה, בעת אכילת עץ הדעת, זהמת חטא זו - הסילה פס שורשי בכל צאצאייה של פה, ווק ישראל אל - בכות נצחותם באתו מועד מונום, על ווטהרו מן הפס הרוחני שנשאטה האישות כולה.

נמצא איטיא, שams לא קשר ל渴ת התורה ומצוותה, די לנו במוחה גדול בסיני, שבוכתו לבשו רוח תורה לזרות (עין "נפש החיות", שער א, פ"ז).

ואכן בעת עמידתו בהר סיני, גלו לנו "הר אשונים", שבעת שמיעת עשרה הזיבורות - היו כל ישראל בדורות נבואה (רמב"ן, שמות כ, ז; "מורה נבוכים", ט).

מקור דבריהם במאמרי חז"ל ריבים, ופסק מפורש בתורה - משה רבינו עומד ומעד בישראל: "אתה קראתך לדעת כי ה' הוא האלקים, אין עוד בלבך" (דברים ד, לה) ופירושו רבותינו על כך, שקרו להם הקביה את שבעת הרקיעים, וראו "אין עוד בלבך" שבעת הרקיעים הם רמז לשבע מדינות של שפע רוחני עליון, כפי שהגנרא (חגיגא י), א' מתארה, יש מרחק של חמיש מאות שנה בין רקייע לרקייע. משמעות הדבר, כדי להציג דרגות השפע העלומה יותר, עליך לעמוד בפרש עד 500 שנה, ובמעמד הר סיני - הsofar המשוסום ושישראל רוא בין הנבואה. עובדה זו הייתה מושם נס גודל, מודיע: מושם שהדריך הרגילה להשגת הנבואה, מתמסכת לאורך כל התנתנות שמענוה רבי פנחס בן יאיר (ב: "תורתה מבאה לך זיהות, זיהותה מבאה לך זריזות זריזות מבאה לך נקיות", וכן הלאה עד קדשנה מבאה לך רוח הרקיעי, דהיינו, השאת הנבואה. ואלו כן, במתארה, מציה אם כן התשובה לשאלת מה פתחנו. כך מסביר הרב אביגדור בנצעאל שליט"א, שעצם הכרת האמת המוחלטת שאין עד מלבדו - אמת זו שחרורה לב האומה מודורי דורות, שקופה ננד כל המצוות והמעשיות, מפני שקיים תרגיג מצות - לא בא אלא להוריד לשפט המעשה, את האמונה הגדולה שמלאת את ילנו, מזו אותנו ים. המצוות המעשיות באותות לתורם בפועל, במוחש, את האמונה הלאה שבלב ובscal.

ידי היה, לפיכך, באוותה קרובה עצמה לה זכינו, באוותה מתנת-נצח של הכרת ריבנים היחיד והמוחד של כל העולמות. הרוב דוד זהן

ברכת מזל-טוב מעומקן דליך שלוחה לאשר וחווה יער שיחיו
להוליזט ועינעה הרaszעה - רוני הטי', בת ליליס וטניה יער שיחיו

גליון זה מוקדש עיי' הרב אברהם פוס ודעיתו שיחיו
לעין החותנת, האם, מרת הענטשא שוווץ עיה בת ר' יצחק יעקב הלוי זיל
נלבי'ע ייד בשבט תשע"א

גליון זה מוקדש עיי' לעיג' מרת שפרינצה וזל עיה בת ר' זאב אדריה ימר זיל
NELBI'U YID SHAVAT TSHUA'A
נתרכז עיי' בעלה ר' מנחים וזל והילדים שיחיו
תגנבייה

לאורים נלך

"ואתה תחזה" (יח, כא)

"כשחייו בעלי חיים עמודים לפניך - היו בעיניך פרשעים, וכשפטריהם לפניך - היו בעיניך פוכאים" (אמות אchar).

מעשה בשני יומנים, שמונה להם הם אפיטופס - בעל אנטיה בירושלים. סבב של היתומים שהוא רב בחו"ל, היה שלח לאפיטופס כסף לצורך כלכלתם. פעם אחת, הגיע זודס של היתומים לביקור בארץ וגילתה שמכבים של היתומים רע מאד וכי האפיטופס תבע הדוד את בעל האכסניה לדין תורה בבית דין של מן הרוב קוק זצ"ל ביפו והעלה את טענתוי. הרבה מצדין, מינה אדם

לבדוק את ספרי החשבונות שהציג בעל האכסניה, כהוכחה לכך שהיה נאמן ואכן הוציא כל פרוטה שקיבל, לכלכלת היתומים ולהוותם. כאשר החלו לדון בעניין, הקפיד הרוב צייל שיבש כאביד, על כל תג ופרט. חקר את בעל האכסניה חקירה נוקבת ולא גילה שום

ויתור ושות הקלה בתשליך התקירה. בספרו של דבּר, ניא דענו על בעל האכסניה להרבה.

עתה, החלו לדון בקביעת העונש שיש להשיט על בעל האכסניה. אכן נפק הרוב למלי"ז יושר לבעל האכסניה והפק בזיכויי, כדי להקל בעונשו. תמהו חביר בית הדין על מן הרוב ואמרו: לא הוא רשע, שיש למצות עמו את הדין? ענה להם הרוב: על פי המשנה במסכת אבות, מצווה הדין להකפיד על התקירה. אך כיוון שיצא הדין והוא כוכאי ויש להפק בזיכוי.

עפ"י "מלכים בני אדם"

"כבד את אביך ואת אמך" (כ, יב)

סיפור פעם אביו של מן הרוב קוק זצ"ל פעם, בעוד טרם מלאו לאברהם- יצחק שנים, התארח לשוב מה"יהוד" וכבר התהלך לדאג לו. כשארכה השעה, התרגשה אשתו מאד וביקשتن שאלך לחפשו. יצאתי מהבית ושאלתי אחדים מהבריו אם ראוו, ואחריו שאחד מהם אמר לי, שראהו הולך עם איש זקן בכיוון העיר הישנה, התחלתי ללכת לשם ולבי מלא דאגה. אבל, לא הרחקתני לכת והכרתי מזורק בשואה רץ שלא כהרגל, לכיוון ביתינו. מיהרתי לקראתו וכשגענו אליו והבין שהלכתי לחפשו, חיבקנו ובקש סליחה על שאייר לשוב הביתה, וסיפר: "כשיצא מה"יהוד" ניגש אליו יהודי זקן, ושאל: היכן ביתו של הגבר הידוע ואיך הולכים לשם? ידע אברהם- יצחק, שהזקן איטי מבני העיר וגם אם יאמר לו קוקום בביתך ודרך לשם - לא בקהל ימצא את הבית שצרכיים להגיאו אליו דרך רחובות וסמטאות, והוא איש זקן הולך על משענותו, והחליט לקיים מצוות גמלות חסדים בומו ולהוליך את האשע עד בתי הגבר.

סיים אברהם- יצחק את סיפורו ושאל בתמיינות: אבא, האם לא טוב עשית? מעיד אני עלי שםים וארץ, שהתקונית לשם מצווה רוק מצלע אי אם גומטי לך ולאמא צער, שמא עברתי על "כבד את אביך ואת אמך".

עפ"י "מלכים בני אדם"

צפנת פענץ

$$\begin{array}{rcl} 600,000 : 1000 & = & 600 \\ 600,000 : 100 & = & 6000 \\ 600,000 : 50 & = & 12,000 \\ 600,000 : 10 & = & 60,000 \end{array}$$

פתרונות עפ"י פירוש רשי
יש לשלו ל: נפתלי יער
רהי גלזר 15, רחובות 76283
לא לשכו לצי גל או כיתה
DAO: nafya@neto.net.il

פתרון החידה לפרשת בא

יב, ד - "ואם ימעט הבית מהיות משה" - ואם יהיה מועטין מושה אחד, שאין יכולן לאכלו
ויבא לידי נותה, "ילקח הוא ושכנוי" וגוי.

לקוראים: מאמרים המופיעים ללא ציון שם הכותב, נכתבו על ידי חברי המערכת

חברי המערכת: הרב אברהם פום, משה רוט, נפתלי יער, יהודה מלך

העירכה בסיוון אברכி כול' ייד ברודמן' ללימוד הוראה ודיניות, בית ספריא, רחובות

כתובת: טל. 08-9412048

הדפסה: דפוס ש.ה.ר. רחובות טל. 08-9475106

בכה דברי באש נאם ה' " (מכילנא דרי', ינור, בבחשי, פרשה ז). התנא מונה זוגות שולטים הלטניים סוחרים, מעד אחד - אסור לטלת את עוזרת אשת הארץ, ומאיתך - קיימות מצווה ליליבם. מחד - אסור על לבישת שעטן, ומאיתך - מצווה להשליכ ציצית פשען בבד צמר, וכן הלאה. אם כך, על כרתו למדעת, שגס יוכלו וישמרו - אלו שתי אמיויות סוחרות. אם אמרת יוכלו אי אפשר לומר בשם "שמעו", ואם אמרת "שמעו" או לא יוכלו, لكن ברור שמשמעותם בפירוש אתה.

"מַעֲרֵה מִקְדָּשׁ"

"שמור וזכור בדיבור אחד"

ה' "יב'ור" ו"שמרו" - אל שתי אמריות סותרות. אם אמרת "יב'ור" אפשר לומר "שמרו", ואם אמרת "שמרו" אז לא י'כ'ור, لكن ברור שנאמרו בדיבור אחד.

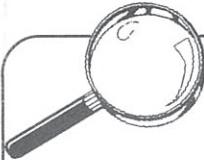
מהיה, אם כן, איזה שטירה בין י'כ'ור ל'שמרו? האם אלו אכן אמריות מוגדרות כ夷וננו וציצית? זומני, שבמשמעות העקרוני התשובה היא: כן. כדי להסביר מדוע, אקדמיים שאלות נספחים: האםינו אמרורים לפועל מען קדושת השבת - להזכיר על היזם הקדוש, במעשינו, לבשינו וכדיברנו? או, שאילו מوطב שנבדל מלפעל, פשוט ניתן לשפט להזעיף מעצמה ויביל' שרגיגש משחו ישנהנה? התשובה היא: תלי את מי אתה שואל, את י'כ'ור או את שמרו?

"ז'כර" מהו זה בדין-אב למצוות החזיבות שבת - דוגמא:
 קידוש, בכד וועג שבת, ואילו "עטמָרְ" הוא היסוד לאיסורי
 המלאכה, לשכינה. "ז'כרא" קורא אוטען לתנעה אקטיבית למען
 הפועה של שבת, ואילו "עטמָרְ" זורש את הפסיקיות המורולות,
 פשוט לשכינה. העבודה שי"שניהם נאמדי ביזבוז אחד", מלמדת
 אותו, שסמיות השם שלנו צריכה להיבנות על שני היסודות גם
 יחד. "עטמָרְ" וזכור ביזבוז אחד, השמעינו-אל המיויחד, כי "אחד"
 ושמו אחד, לישם ולתפאות ולתהייה" (תפילת קבלת שבת).
ఆית' וויס

אות הקשיות הייחודית, העולות מהתהוויה הכלכלית של עשות הדיבור, בפרשנות ובפרשנות "אורתוקני", היא הסתירה והשוני בין לשון הציוי לעמצאות השבת הנאמרות אצלנו: "בכ"ד את יום השבת לקדשין" (שמות כ, ח), בין זו שבספרות "עאתקן": "שכ"ז את יום השבת לקדשין" (דברים יב, יב), התוירז לסתוריה זו מופיע במקילתנא: "בכ"ז שפ"ז, שניות נאמרו דבריך אחים".
כלומר, במעמד הר סיני, הקביה אמרו את שותי המילים - "זיכרוי יישמורי" - ביחס. בכל פרשה, מופיע ריק חלק מן הדיבור האלקי, והאמירה המלאה מתאפשרת רק ע"י צירופם של שני הפסוקים יתק.

מבט אשון טאה, כי הקביעה "נאמנו בדיבור אחד" מחופה פתרון מוקומי לסתוריה השחצנו, ותו לא. אולם, כמשמעותו בדברי המכילתא במלואם, מגלים כי מדובר בעיקר בעיקרונו רוחה הרבה יותר. אלו דברי המכילתא:

"עכורי ושמורי" - שניהם נאמנו בדיבור אחד. עיחיליק מות יומת, זיבויים השבת שני כבשים - שניהם בדיבור אחד נאמנו. עררת אשות-אחריך, ויזקקה בבעליה... לא תלبس שעטני, וגודלים תעשה לך! - שניהם אמרו בדיבור אחד, מה שאյ אפשר לאדם לומר כן, שנאמנו: יארתך צפר אקלים, שתים זו שמענו, ואומרו: הלא

"חַדְלָה לְנֶעֶר"

המעצבת. אמן, רפו המחלקות בקרב רבנים ומוחנים לגבי עצם הייצאה מהארץ למטריה זו, אך אנו לא נעסוק בשאלת זו, אלא רק בעצם השפעה שיש להוויה על הנפש. כל דעת הווא, שככל שמשתתפים יותר וחושים בתהילן החוווני, תוצאות התהיליך תהייה בעלת עצמה גוזלה יותר. כך למשל, כאשר אדם חוקר דבר בעצמו ומגע למסקנה מתוך מחקרו, תהיה התוצאה חזקה יותר ובעל טווח השפעה רחב יותר, מאשר קרייה בספר או שימוש במידס אחר. דא עקא, שהחווייה כלעצמה - אין די בה. גם החווייה החזקה ביתור, סופה שתימוג ותשכח ברבות הימים. החווייה יש להושיט אחריו התהילסהה - חיוקים ותכוורות, על מנת להשריש אותה בתודעה. גם משה רבינו עשה כך בפרט דברים (ד': י'ו): "וַיֹּאמֶר יְהוָה לְפָנֵי הָאֱלֹקִים בָּרוּךְ בְּיאָמָר הִיא לְאָלָה: מִקְתָּלְלִי אֶת הַעֲםָן וְאַשְׁכְּנָעַם אֶת דָּבָרִי, אֲשֶׁר לִמְדֹון לְיוֹאָה אָזִינֵי כָּל הַמִּים אֲשֶׁר הַסְּמִינָה עַל הָאָדָמָה וְאֶת בְּנֵיָהוּמָן לְפָנָהוּן". מכאן נבע, שגם בדברים אחרים, יש להזכיר את החווייה ואת המשטמעה ממנה, פעמים אחדות במהלך הזמן. כל "חווייה מעצבת" - יש לה משמעות והשפעה חזקה, בתאי שענו השתמש בחוויה כמנוף לעיצוב דעתם והתנהגותם הרצוי.

החויה המצתבת

לפנֵי מִתְן תּוֹרָה, אָמַר הָרֶב לְמִשְׁאָה (ט' ט'): "וַיַּאֲגֹרֵר הָרֶב לְמִשְׁאָה
הַנָּה אֲנַבֵּי בָּא אַלְקִים בַּעֲבָדָה עָזָן, עַבְרוּ יְשֻׁמְּבָעָם בְּדָבְרֵי עַמָּךְ".
הַרְמָבֵשׂ בַּמְקוֹם אָמַר: "וַיַּלְכֵל אָמַר 'בַּעֲבוּר יְשֻׁמְּבָעָם בְּדָבְרֵי עַמָּךְ',
כִּי יְשֻׁמְּבָעָם בְּדָבְרֵי מִזְמָחָה הַאָשׁ וְדַעַת שָׁאָגָן הַיְהּ דָבָר עַמָּךְ וַיַּאֲמִתֵּן בְּדָבְרֵי
וְגַם בְּקָלְלָמָלָם. וּכְן מַה שָׁאָמָרְיוּ הַיּוֹם הַזֶּה רַאֲתָה כִּי יְדַבֵּר אַלְקִים
אֶת הָאָדָם וְזֶה (דִּבְרִים ה, כא), לָמוּן, הַנָּה נַתְקִים הַדָּבָר אַצְלָנוּ
בְּרִיאַת עַזְיָנוּ כִּי אָשָׁר הִיחָרֵץ אַלְקִים, וּמַעֲתָה קַרְבָּךְ אַתָּה - שִׁידְעַנוּ
בְּךָ שְׁהַגָּת לְמַעְלָה הַמִּזְוֹלָה יַשְׁקַע כִּי אָשָׁר אָמַר הָרֶב לְמִשְׁאָה...
וְשָׁמְעַנוּ מִפְּקַד וְעַשְׁנִינוּ (שם, פָּסּוֹק כְּד'). מִשְׁמָעוֹת הַדִּבְרִים, אִםְנָסָן
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲמִינָה בְּנֹבוֹתָנוּ שֶׁמֶה, אֶיךָ יְחַזֵּק אֶת הַדִּבְרִים
לְצַרְבוּ אֶתְּם בְּתוֹנְעָה, יְשַׁׁרְךָ בְּחוּווָה מְשִׁימָה בְּמִזְוֹהָד.
הַחוּווָה המְהֻנָּכת, המְעֻצָּבת אֶת דָפָט הַהְתָּנוֹגָות, הִיא בָּעֵלֶת
הַשְּׁפָעָה רַבָּה. נִתְן לְהַעֲטֵף, לְנַסְתֵּן לשְׁכַנֵּעַ בְּדָרְכִים שְׁוֹנוֹת, כִּי לִיצְוֹ
דָפָט הַתְּנוֹגָות רַצְיוֹן, לְעַתִּים הַתְּהַלֵּךְ יַצְחֵךְ וְלַעֲתִים יַקְשֵׁל, חַווָּה
אַחֲרַת בָּעֵלֶת הַשְּׁפָעָה פְּתַרְטָה בְּתוֹדָעה וְתוֹהָפָךְ לְטוֹבָע.
מִמֶּה "חוּווָה מְעַצְּבָתָן"? אִירְעָמָר שִׁים בְּמִזְוֹהָד, יְחַשֵּׁב בְּכִיּוֹתָה

מעכברת". הוגמא הטובה ביותר שמיין להציג בתקופתנו, היא מסקעות בני הטבע לאתרי ההשמדה בפלין, כחוויות האמורה לנצח את תודעת השואה, בתקווה כי הנער המתגברים. אכן, מרבית בני הנער והשבים ממשיכים אלה, מעדים כי החוויה והזענות, אותן חוו בעצם בזיא ההריגה, שינתה את תפיסתם לגבי השואה. אלה המzapלים למשך גם ביקור בקבורת צדיקים ו/או רבדי רכסות שוויטריה שהוחזק אחוריו לחוויה

נֶלְעִים

תוצאתן לוואי של מערכת המשפט החדשה, יותרונה - כי שנארה להן -طبع מתק חולשתה: אכן רמת השופטים הזרותים, ודאי לא תהיה גבוהה ממשה. אך, הם ייסו להביא את הצדדים לשורה מוסכמת, וברוב המקרים הם יצילו בכם. אוי, עני הצדדים יוצאים מרווחים ושלום על ישראל. אבל כמשמעותם, הוא ודאי יחוותך את הדין לצד זה, או אחר, ואז במקרים רבים יצא המפסיד לא-מרוצה, גם אם משה היה השופט. גם כוים, מבנים יותר ויותר את חסיבות הגישור והפשטור, וחוז'ל הביעו זאת, באומרים, שבית שני לא חרב, אלא בגלל ששפטו על פי שורת הדין.

על כל שופט לדעת, איו אוריינות מושלת על כתפיו, "כי המשפט, לאקלים הוא" (דברים א, ז), והשופט הוא - נציג אלוקים עלי אדמות. עליו לדעת, שהוא יכול לעוזת משפט, על ידי הצדקה עצמו בטיעונים הגינויים שישכנעו את רוב הציבור, אבל את הקב"ה אי אפשר לרמות, ושופט זה יקבל את "גמולו" מה่มונה העליון שלו.

מי יתנו וכבר יתקיים בנו, שהקב"ה ישיב שופטינו ווועצינו ?
מנחים אדლשטיין

יתרו רואה את משה יושב ושופט את העם "מן הבקר עד
הברב" (ויהי, ג). הוא שואל את משה על פשר התנהנות זו, ומזה ענו
לו: "כי נבא אליו העם לירדש אליהם" (שם, פסוק ט). רוב הפרשנויות
מסבירים, שכונת דרישתו זו היא: תפילה על חילום או על צרכי
שונים, שאנשים ייחדים מבקשים ממשה להתפלל עליהם לה. א. משנים
משמים וצדוי. המשווק לפרשנים אלו, שהם סבורים帝王' אליהם
= אלוקים.

אבל, למליה זו בטעין יש משמעות נוספת: ביד-דין, וכבר
בפרשה הבאה ונראה זאת, למשל: "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
אֶת הָעֵד הַוּצָא לְהַר-כָּצָר - פֶּרֶק כ, ו. וְכָךְ: "אֲשֶׁר יַרְשֵׁן אֱלֹהִים
ישלם..." (כב, ח) ועוד. ואכן, משה ישב רוח החומן לשפט את העם
בעצמו, כי הוא הבין עד כמה חשוב לשפטו בצדק.iao, אבל
לא סמך על אנשים אחרים, שיצילוו להגעה לרמת צדק במוחה
זה לא נבע, כמובן, מנאווה, אלא מהירות ואחריות. והנה, ביב
יתרו וمبhair לו, שמרגיג - גם גדול ממשה - הוא רק קי-אדכ-
יש לו תפkidim חשוביים נספבים בשירות העם. لكن, הוא מצי-
לו להתרוכז יותר במשמעותו, שرك הוא יכול לעשותו: לייצג אותן
מול הקב"ה וללמוד תורה ומצוות. את נושא השפיטה, יש להשאי
בידי שמי' שעורות ואלפיים, ולסמן עליהם שישפטו כראוי.
ש בכך יתרון נסח, שאמנם לא נאמר במפורש, אך הוא

פינה ודחלה

מלאכת כותב ומוחק (א)

ה'זיגול מרובה' חולק על המורדי וכותב, להציג לאוכל עוגה כאשר האותיות נחרכות, וטעמו הוא: זום אם נאמר שבאיסור דברבן - אסור באיינו מתכוון בפסק רישיה, בכל זאת, כאשר מדובר באיסור דרבנן שאינו מתוכנן ומכלכלו וועשה בלآخر ד(שאן דך מחיקה בכ' - מותר, אפילו בפסק רישיה).

ה'טורי זהב' (שם, סק' ב') מתייר מילעם אחר, כיון שמדובר
בדרכם אכילה ויישן מלאכות שהותנו כדרך אכילה, כגון: ברור

ה"חזה איש" (סימן סא) חולק עליהם ואוסר.

ה'משנה ברוחה' (שם, סק"י) פסק לסמך על ה'זגול מרובבה', כאשר שובר האותיות בידו אלא רק בפיו - דהיינו, אכילה.

ה'מג' אברם'" (שם, סק"י) מביא בשם ה"ר' שלוי, שדווקא שכותבן על העוגות אותיות מדבר אחר - אסור, כוונת קرم. אבל שהכתיביה היא מהועגה עצמה, כגון: בסקויט שמצויבת בו צורה מותרת.

ה'משנה ברורה' (שם, סקטיין) פסק את הר' הש הלוי ובאייר, שכאשר הכתובת היא מועוגה עצמה - אין שם 'כתובת' עלייה ומילא לא שייך כובה מהריקה.

ושל העיר, שכל מה שלמדו מוחבר לגבי שובראותיות תוך כדי איכילתו, דהיינו: בפיו, אך לגבי חיתוך האותיות בסיכון או בדין, שלל דייך מפריד את האותיות או שבוי האותיות זה מהו, נלמד בעמיהם הבואות, איה.